

Comentariu - Nunta Zamfirei de George Cosbuc

Lucrarea fusese scrisa cu intentia de a face parte dintr-o proiectata epopee pe motive populare, din care nu au ramas decat cateva fragmente. Alaturi de "Moartea lui Fulger", poeziile vorbesc despre evenimentele capitale din viata satuli, cum sunt nunta si ritualul inmormantarii.

In "Nunta Zamfirei", Cosbuc urmeaza pe Eminescu din "Calin - file de poveste" in sa cu mijloace absolut proprii, zugravind in culori vii o nunta din poveste, desi cadrul si atmosfera redau o nunta taraneasca.

Poezia tradeaza vocatia principala a lui Cosbuc care pare a fi inclinatia spre naratiune, spre epic. Nunta este evocata din aceeaasi perspectiva epica, fiind nelipsita de un suflu de balada, care constituie pretextul pentru descrierea lirica si pentru exprimarea unor sentimente subiective.

Rolul strofelor de inceput, cu caracter pur narativ, este de a ne introduce in spectacolul nuntii. Cosbuc se simte alaturi de nuntasi, le impartaseste sentimentele si povesteste in graiul lor. De aici formula de debut: "E lung pamantul, ba e lat", parca desprinsa din basmele noastre populare, facand posibila imprecizia temporală si spatia la a nuntii, dand astfel impresia de permanenta a acestui eveniment, ce revine mereu in viata poporului.

O cunoastem mai intai pe mireasa Zamfira, fiica domnului Sageata, a carei frumusetate fizica si puritate morala sunt concentrate in comparatia:

"Si avea o fata - fata lui -
Icoana-ntr-un altar s-o pui
La inchinat"

Acestea explica sirul de petitori din randul carora l-a ales pe Viorel, cel mai drag inimii ei.

Urmeaza apoi momentele propriu-zise ale ceremoniei: raspandirea vestii de nunta, pregatirea de drum a celor invitati si sosirea lor la curtea lui Sageata. Pe cei mai de seama dintre oaspeti poetul ii prezinta prin cateva caracterizari: "batranul Grui", "Tintes, cel cu tainic rost", "Bardes, cel cu adapost prin muntii salhui".

Fetele sunt frumoase ca niste zane, gatite cu "rochii lungi tesute-n flori", printii "falnici si-ndrazneti" cu haine care "clipeau de argint". Cu mijlocirea elementelor de basm, poetul obtine o minunata imagine realista. Astfel, in aceste fete si flacai recunoastem pe tinerii de la tara invismantati in port national romanesc. Numele personajelor apartin lumii taranesti: Zamfira, Viorel, Sanda, Rusanda, Grui, Tintes, Lia, Bardes etc.

Alaiul mirelui este cel obisnuit de la sate. Radvanul lui Viorel, incarcat cu "nanasii", cu socrii mari si cu nuntasii este insotit de flacai calari, asa-numitii vornici. Semnul de plecare la cununie e dat de "vataf", personaj nelipsit in nuntile taranesti prin rolul sau bine definit de maestru de ceremonii.

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

Alaiul se indreapta spre locul de nunta, spre casa miresei. Intalnirea dintre cei doi tineri prilejuieste realizarea portretului Zamfirei, zugravit in culori vii, precise, care au menirea de a fixa insusirile fizice si sufletesti. Poetul insusi se arata uimit in fata frumusetii Zamfirei si cauta sa-l convinga si pe cititor, declarand:

"Frumoasa cat eu nici nu pot
O mai frumoasa sa-mi socot
Cu mintea mea".

Este o atitudine lirica, exprimata direct, prin superlativul absolut.

Hora propriu-zisa este descrisa magistral, vizual si auditiv, intr-un tablou plin de miscare. Imaginea initiala consta in miscarea simetrica a dansatorilor cu pasi numarati spre stanga si spre dreapta, dupa o regula cunoscuta a dansului.

Urmeaza jocul mainilor care se prind si se desprin in aceeaasi cadenta maiestuoasa, pregatind cercul horei. Poetul obtine efecte artistice deosebite prin folosirea verbelor cu valoare dinamica, repetitiva ("se prind", "se desprind", "s-aduna", "se intind") dand senzatia de vesnic repetabil. Ultimele versuri surprind ritmul sacadat al jocului ajuns la final.

Urmeaza, bineinteles, ospatul ca a durat "patruzeci de zile-ntregi". Personajele, oaspeti rari din "nouazeci de tari", intregesc atmosfera hiperbolica.

Proportiile veseliei depasesc sfera trestra, caci pana si "soarele mirat sta-n loc / Ca l-a ajuns si-acest noroc / Sa vada el atata joc / Pe-acest pamant". Personificarea astrului zilei este o modalitate specifica basmului fantastic popular.

In sfarsit, la masa imbelsugata, Mugur imparat "cu paharul plin in maini" rosteste urarea traditionala.

Insusirile sufletesti ale nuntasilor inmanuncheaza cele mai alese trasaturi morale ale poporului, iar felul de a vorbi corespunde limbii traditionale: "ghinarasi", "mani", "pahar" etc.

Intreaga poezie pare a fi o hora imensa, avand ca tema nunta taraneasca.

Cosbuc se supune unui tipar prozodic, clasic in sine dar si original. Poetul este in postura unui povestitor care, cu buna dispozitie, firesc, vorbeste despre o nunta cum nu a mai fost. Stilul oral, al comunicarii directe, pe care l-a adoptat poetul, impune schimbul de ritm si modulatii determinate de relatarea evenimentului, de coparticiparea povestitorului.